

Meditatie:

“want mijn ogen hebben Uw heil gezien”. Lucas 2 vers 30.

Daar gaan ze dan, Jozef en Maria met Jezus, hij is nog maar veertig dagen oud. Twee jonge mensen met hun pas geboren zoon. Niet rijk of vooraanstaand, nee, onopvallend op weg naar de Tempel om het geboorteofer te brengen. Vast nog vol van alles wat er gebeurd was. Vol vragen ook, over hun toekomst. Hoe zal het verder gaan?

Vragen die velen van ons, zeker zo rond de jaarwisseling, ook in hun eigen leven zullen hebben. Een nieuw jaar, hoe zal het gaan?

Wat fijn om dan als groot gemeente-gezin bij elkaar te zijn in de Rank. Immers, wij mogen eerder Nieuwjaar vieren. De kalender van de wereld draait wel door, totdat Hij weer komt. Ons kerkelijk jaar mag beginnen met hoop! De hoop van Advent. Voor in de kerk staat een kaars op de tafel en elke week komt er een brandende kaars bij. Met dat licht mogen we het nieuwe jaar in. Laten we samen ons daar op richten en laten verlichten! Dat overschijnt alle zorgen die we als gemeente-gezin hebben. Juist in de ruimte die we elkaar mogen geven kan Het Licht helder schijnen. Het verlicht ons hart, het geeft ons helder zicht op wat we voor de ander kunnen betekenen, het nodigt uit aan hen die nog in het donker leven. Wat een geweldige boodschap en wat een mogelijkheden.

Terug naar Jozef en Maria, wat zullen ze opgekeken hebben toen Simeon opeens op hen afkwam. Je leest er zomaar overheen, maar wat staat het hier mooi, de Heilige Geest was reeds de komst van dit tempelbezoek aan het voorbereiden. Zij wisten nog van niets, vervuld van al hun vragen, maar God de Alles-Weter, was reeds aan het zorgen voor Zijn kinderen. Simeon en later ook Anna mochten een instrument zijn om Jozef en Maria iets van het heil te laten zien van wat komen gaat. Later zal Maria staande aan de voet van het kruis terug gedacht hebben aan de woorden uit Lucas 2 vers 35. Nu mogen ze gesterkt door alles wat er gebeurde in vertrouwen verder gaan.

En wij? Geloven we dat God onze vragen kent eer we ze zelf gesteld hebben? Daarom moeten we met die vragen juist naar Hem toe.

Eenzaamheid, gemis, verdriet, pijn en angst, we hoeven het niet weg te poetsen. We mogen het aan Hem vertellen. Hij weet al wat we nodig hebben.

Hij wil ons helpen. Ook ons als gemeente. Hij wil ons ook door de hand van onze medemens helpen. Dus samen mogen bouwen aan Gods koninkrijk onder leiding van de Heilige Geest. Hulp en steun ontvangen en hulp en steun geven, dat mogen we als een taak en gave zien. Laten we zo het nieuwe (kerkelijk) jaar in gaan.

Art van der Molen